

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

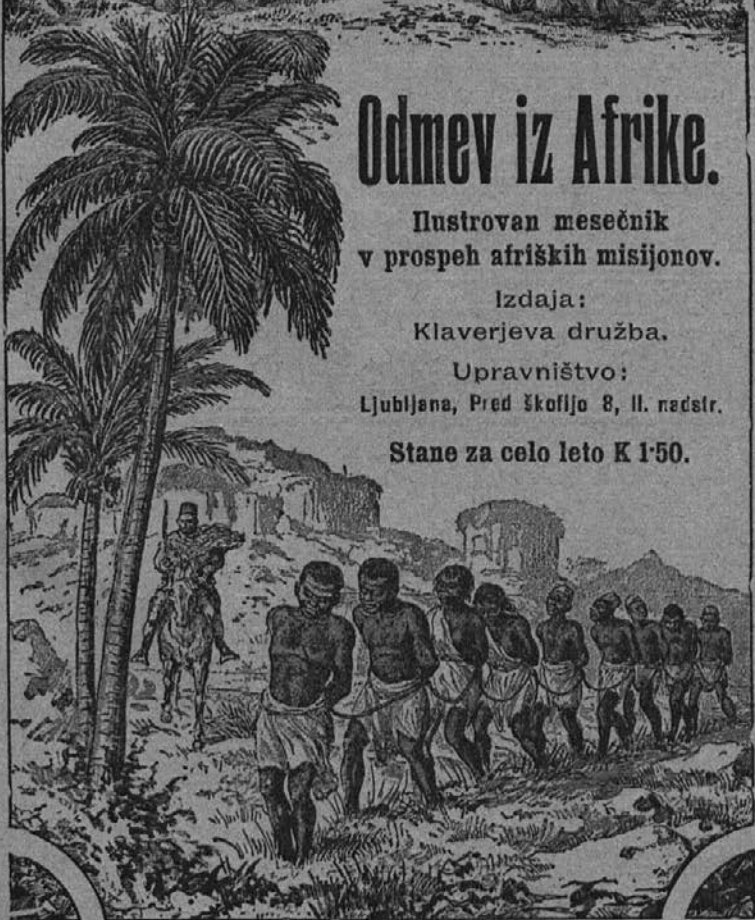
Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred škofljo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po Piju X. Stane za celo leto **K 1-50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via dell' Annunziata 1.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim**, via dell' Olmata 16.

Vsebina številke meseca kimavca:

Peter, za vedno suženj zamorskih sužnjev! — Marijino češčenje v afriških misijonskih deželah. (Dalje.) — Poročilo o misijonu v Vohipéno (Južni Madagaskar). (Konec.) — Oznanjevanje evangelija med rodом Ebries. (Obal Slonove kosti.) — Kratka misijonska poročila. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — „Katoličan biti, je moj dobiček!“ — Popolni odpustek. — Nepopolen odpustek. — Sliki: Postavljanje križa v francoski Gvineji. — Skupine vasi južno od forta Dauphin (Madagaskar).

Častilcem sv. Petra Klaverja.

Sv. Peter Klaver. Velika podoba, oljnati tisk, oblika 34-46 cm.
Izjemna cena 20 vin., s poštnino 30 vin.

Majhne podobice sv. Petra Klaverja.
Primerne za molitvenike. Lepo barvane, komad 2 vinarja, 50 komadov stane 75 vinarjev. Ista slika nekoliko večja, cena komada 5 vin., 50 komadov 2 K 25 vin.

Podobice sv. Petra Klaverja
v obliki molitvene knjige, svetlotisk. Cena komada 5 vin., 50 komadov 2 K 25 vin.

Vse navedene stvari se dobe pri
Družbi sv. Klaverja v Ljubljani,
Pred škofijo 8, II. nadstr.

Postavljanje križa v francoski Gvineji.

Peter, za vedno suženj zamorskih sužnjev!

Peter Klaver je dopolnil dvajseto leto. Kot sinu ene izmed najuglednejših rodbin v Španiji odpira se pred njim bodočnost v najsijajnejših bojah. Toda poklical ga je skrivnosten glas, vroče želje navdušenja so se zdramile v njegovem srcu. Star je dvajset let; svet mu obljubuje bogato življenje, ni mu še v prah poteptal njegovih iluzij, vse se mu še smehlja. In on, bogato nadarjen mladenič, se hoče pokopati v samostan. Zdravstvujte vse mi nade! Svet z odlikovanjem, častjo in bogastvom je mnogo premajhen za častihlepje Petra Klaverja. Gospod je zasadil v njegovo srce žejo po dušah, in ko je pogledal svojega na križu visečega Učitelja, je spoznal, da tvori sramota, preziranje in požrtvovalnost denar, ki odkupuje prostost duš.

Peter Klaver se je z radostnim srcem odpovedal vsemu, kajti, dočim so ljudje majaje z glavo pomilovali „neumnega“ mladeniča, je pela žrtev svoj „Magnificat“ in postal je sin

sv. Ignacija. Vendar Petru Klaverju to ni zadostovalo. Gledalo je na njegovem srcu, mučeče ga, hrepenenje, njegovo častihlepje je imelo višje smotre. Odkar je slišal o bedi zahodnoindijskih sužnjev, pozna le eno željo: potopiti se v brezдно najtežavnejšega apostolstva, prinašati žrtve, kojih sam spomin zbudi v človeški naravi mrzenje in grozo.

Tako kleči nekega dne v kapeli, da bi storil obljubo. Ginjen obljubi uboštvo, čistost in pokorščino za vse dni svojega življenja; res lepo, a premalo za njega, vsi redovniki delajo isto. Obljubi še, da bo takoj sledil glasu papeža, kamorkoli ga bo poklical; to je lepše, toda njemu ne zadošča, njegovi bratje tudi to obljublajo.

Toda slušajte! Glas mu postaja živahnejši, ganjenje se veča in dostavi še obljubo, da se hoče posvetiti popolnoma službi črncev ter podpiše: Peter, za vedno suženj zamorskih sužnjev!

To je tudi izvrševal do konca življenja z uporabo vseh svojih moči. Skrbeti za zamorce hočemo tudi mi. Delamo li to po svojih močeh? Nikdar ne moremo storiti preveč, nikdar prehitro; kajti, ako ne pomagamo marljivo našim hrabrim misijonarjem, ne morejo dalje prodirati in drugi, ki prinesejo dušam mesto naše krasne vere le malo ali celo hudo, kot mohamedanci, jih prehitijo in bogata žetev je izgubljena, ker si nočemo pomagati. Tisoči ljudi, ki bi se v senci katoliške Cerkve spremenili v verne, junaške ljudi, ostanejo v morju pregrehe in malikovalstva, ker nimamo poguma, da bi donesli malo žrtev.

Ko je sv. Peter Klaver prišel v nebo, hitele so mu gotovo tisočere duše radostno in polne žareče sreče nasproti; kajti po lastni izpovedi je podelil sv. krst več nego 300.000 sužnjem, jim torej odprl nebesa. Kako bi se veselili, ako bi tedaj na dan računa povzdignilo le eno pagansko otroče glas v našo dobrobit, ker smo ga oprostili iz spon suženjstva in rešili njegovo dušo. „Kdor reši dušo svojega brata, reši lastno.“

Prosimo svojega vzvišenega patrona v nebesih, da nam pridobi iskrico onega navdušenja, ki je storila njega junakom, svetnikom. On boče letos posebno pripravljen naše prošnje uslišati, ker stojimo v 25. letu njegovega posvečenja.

Marijino češčenje v afrikanskih misijskih deželah.

Referat, ki ga je imela grofica M. T. Ledóchowska na marijanskem kongresu v Treviru 1912.

(Nadaljevanje.)

3. Romanje k Marijinim svetiščem.

Marijina svetišča in mnogobrojne milosti, ki jih je hitela izkazovati ta dobra Mati svojim novim črnim otrokom in služabnikom, so ustanovile naravno božje poti in kraje milosti. V resnici se vedno bolj in bolj množijo ta pobožna romanja k Materi milosti. Sicer pa izvrstno odgovarjajo te vaje besedljivi pobožnosti zamorcev. Da omenim le nekaj zgledov: V apostolskem vikariatu belgijskega Konga se nahaja več lurških jam, ki so skozi celo leto pridno obiskovane. Večina mimoidočih se tu pomudi nekaj trenutkov, da pozdravi nebeško Mater z eno „Češčeno Marijo“. V Moandi (v istem vikariatu) so pritrdili misijonarji na neki visoki gozdni skali, na obrežju morja, kjer moti grobno tišino le petje ptic, malo Marijino soho, z namenom, da bi napravili tamkaj božjo pot. Vsak mesec romajo misijonarji in verniki na ta premili kraj pobožnosti.

Sličnosti nahajamo tudi v vikariatu južne Nyanze. 23 Materi božji posvečenih božjih poti in kapelic je navadno na majhni višini ali kakem gričku, eden ali dva kilometra od župne cerkve. Ti posvečeni kraji, vobče jako ljubki in po misijonarjih kolikor je le mogoče okrašeni, so od vernikov pridno obiskovani; ob vsaki uri najdemo tamkaj pobožne molilce.

V Centralnem Madagaskarju so romanja jako razširjena k svetiščem „Dobre Matere“, posebno pa k množestvilnim „Lurškim jamam“. Splošno Madagaskarci, ki so dobri pešci, ljubijo prav posebno ta način pobožnosti.

4. Prazniki v čast preblažene Device.

Največji praznik v čast preblažene Device Marije je brezdvomno njeno vnebovzetje. Praznuje se po vseh misijonih jako slovesno z božjo službo in procesijami. Razentega je edin Marijin praznik, ki je po vseh vikariatih in prefekturah zapovedan praznik. V mnogih je tudi patronski praznik, kakor n. pr. v severni Nyanzy, v vikariatu belgijskega Konga (po nekem listu Leona XIII.) in drugje. V Abe-

siniji se pripravljajo s postom na praznik „Marijinega vnebovzetja“ (kakor sicer na vse Marijine praznike). Prazniku samemu se priklopi potem še pet zaporednih praznikov. Razkolniki se pred tem praznikom postijo celo 14 dni. V drugi vrsti je praznik „Brezmadežnega spočetja“. Tudi ta praznik je jako priljubljen pri zamorcih in je patronski praznik celega Madagaskarja kakor tudi prefekture dežele Namaqua. Nato sledijo: Oznanjenje Marijino, očiščenje Marijino, rojstvo Marije, praznik presv. Srca Marijinega (praznovan posebno po misijonih očetov od Sv. Duha in brezmadežnega Srca Marijinega), praznik gore Karmel in Božič. Bagandi, največji častilci Marije, se poklanjajo na Božič ravnotako Materi božji kakor nebeškemu Detetu; kajti ne prosijo ob skromnih jasicah samo pomoči Deteta, ampak Deteta in njegove Matere. Osem praznikov v Quiddah, Porto Novo (Dahomey), v čast brezmadežnemu Spočetju bi zbudilo zavist mnogih krščanskih občin starega zemljekroga. Evropejec, ki je prvokrat priča goreče udeležbe črnih kristjanov in med devetdnevno prirejenih razsvetljav, je skrajno presenečen. Misijonar pa, srečen v notranjščino duše, čuti se odškodovanega za vse svoje žrtve in muke.

Ob vseh teh praznikih, najsi bodo zapovedani ali ne, je obisk službe božje zelo živahen; mnogo vernikov se ob takih dneh bliža s sveto gorečnostjo mizi Gospodovi.

Končno še nekaj besed o mnogobrojnih Marijinih praznikih v Abesiniji, kakor nam jih popisuje msgr. Carrara, apostolski vikar v Eritreji.

Praznikov naše ljube Gospe je tukaj več kakor praznikov našega Odrešenika. Vsak mesec sta posvečena dva dneva prav posebno češčenju preblazene Device Marije. Najvažnejši so: *a)* Vnebovzetje Marijino; *b)* Rojstvo Marije, ki se praznuje vsakega prvega dne v mescu in je poseben praznik žensk; *c)* Marijina smrt, koje spomin se obhaja vsak mesec; *d)* Prihod Marije v Egipt, kjer se nahaja prvotna cerkev. Ta praznik traja pet dni; *e)* Babra Quesquam (Etiopolis), cerkveni praznik istega imena; *f)* Spočetje Marijino; *g)* Darovanje Marije v tempelju; *h)* Dake, ime nekega dozdevnega aleksandrijskega patrijarha, ki je baje dal povod k vpeljavi praznika Marijinega oznanjenja; *i)* zaščitni praznik Madonin, postavljen v spomin zveze, ki jo je sklenil Bog s preblazeno Devico Marijo; *j)* dan, ki nas spominja na čudež Deteta božjega: igraje je prevrtalo s palico sv. Jožefa kamen, odkoder je takoj pritekel virček; *k)* praznik ustanovitve prve cerkve v čast Mariji, izvršena v Filipeziji (Cae-

sarea Philippi, sedaj Banias) po sv. apostolu Petru, 14 let po Gospodovem vnebohodu; *k)* praznik posvečenja imenovane cerkve.

Ta sestava je zgovornejša ko dolga poglavja o češčenju Abesincev preblazene Device Marije. S temi se ne morejo kosati nobeni drugi cerkveni obredi. Dostavimo še, da iste praznike, dà, celo še več, obhajajo razkolniški Abesinci. Vsi so zapovedani prazniki.

5. Različne vaje Marijinega češčenja.

a) Molitve v čast preblazene Device Marije.

Zamorci ne nosijo samo radi rožnega venca, ampak ga tudi radi molijo. Naravno je, da skušajo misijonarji kolikor mogoče pospeševati to srečno nagnjenje. Po mnogih misijonih je skupna molitev rožnega venca med sveto mašo najnavadnejša pobožnost. Po drugih molijo rožni venec javno, vsaj vsako soboto, nedeljo in na vsak Marijin praznik ob koncu večernic. Tudi zasebna molitev rožnega venca je pobožnemu zamorcu zelo ljuba. Več apostolskih vikarjev posebno poudarja, da lahko zdaj pa zdaj presenetijo na samotnih, v grmičju skritih stezah novokrščence, ki v tihi pobožnosti prebirajo jagode rožnega venca. So vikariati, kakor n. pr. Južna Nyanza, kjer je po poročilu apostolskega vikarja msgr. Sweena dnevna molitev rožnega venca tako v navadi, da si štejejo novoizpreobrnjenci v greh, ako jo opustijo. Slično nahajamo tudi v Centralnem Madagaskarju. Msgr. de Saune pripoveduje: „Pobožne osebe se mnogokrat obtožujejo pri sv. spovedi, da niso molile angelskega pozdrava ali rožnega venca; ne mogoče, da bi smatrali te molitve za dolžnostne molitve. Ne, ampak menijo, ker se niso preblazeni Devici Mariji poklonili, da so se zadolžili z nekakšno malomarnostjo v svoji pobožnosti.“

„Najnavadnejša in najbolj priljubljena molitev mojih zamorcev je brez dvoma rožni venec,“ piše nam apostolski vikar Stanley slapov, msgr. Grison.

b) Pobožnosti mesca velikega travna in mesca rožnega venca.

Navesti hočemo še dvojce pobožnosti v čast preblazeni Devici, ki sta istotako jako razširjeni in priljubljeni po vseh našem božjemu Zveličarju pridobljenih afrikanskih krajih. V to svrho nam je mogoče omeniti le nekaj zgledov, ki smo jih nabrali iz poročil misijonarjev. V Spodnjem

Kongu sta mesca veliki traven in vinotok dva velika praznika po 31 dni, kojih pobožnostim prisostvujejo črni kristjani z vso vnemo. Na Gornjem Nilu (Uganda) se zbirajo kristjani v teh mescih med 4. in 5. uro popoldne v cerkvi, da molijo rožni venec in zapojejo pesmico v čast Materi božji. Po drugih misijonih obstoji praznovanje teh dveh mescev v tem, da se bere pobožno berilo v domačinskem jeziku ali moli rožni venec pred izpostavljenim Najsvetejšim, ali pa je kratka pridiga v čast prebl. Device.

Apostolski vikar msgr. Hummel poroča nadalje: »V apostolskem vikariatu Zlatega obrežja na večjih postajah sklepajo Marijin mesec z lepo bakljadno procesijo. Mesca vel. travna in vinotoka so obhajila mnogo številnejša ko v drugih mescih leta. Tudi pride mnogo kristjanov vsak dan k sv. maši.«

c) Marijine bratovščine in kongregacije.

Po mnogih misijonih so nadbratovščine sv. rožnega venca, Naše ljube Gospe zmage kakor tudi gore Karmel; istotako v vikariatih Bagamoyo, francoske Gvineje, Zlatega obrežja, ozemlja Galas, belgijskega Konga, Južna Nyanza, Slonove kosti, v vikariatu zapadnega Nigra, Centralnega Madagaskarja, Dahomeya in Benina (leta 1911. je znašala vsota od udov molitvenega apostolata izmoljenih rožnih vencev krog 697.022), potem v vikariatu angleškega Sudana itd.

Po drugih misijonih se tvorijo Marijine kongregacije, v katere zamorci radi vstopajo. Sicer pa imajo zamorci nek notranji nagon do družabnega življenja. Apostolski vikariat v Senegambiji ima šest cvetočih bratovščin in apostolski vikariat Natal več Marijinih kongregacij. V apostolski prefekturi Gornje Rhodezije, ki jo upravljajo očetje družbe Jezusove, nahajamo v Buluwayo in Salisbury Marijine kongregacije, ki so združene s kongregacijo v Rimu. Marijina kongregacija apostolskega vikariata Galas ima svoj sedež v sirotišnici v Hararu; nahajamo jih še tudi v apostolskem vikariatu reke Oranje, v apostolskem vikariatu Kamerun, v Dahomeyu, Beninu itd.

Poročilo o misijonu v Vohipéno

(Južni Madagaskar).

(Konec.)

Nekaj dni po mojem prihodu pošlje mi božja previdnost ubogega moža, ki mu je šla krogla sredi skozi prsi. Krogla je prišla pod plečami vun, ne da bi se doteknila pljuč. Rana se je še precej hitro zacelila s pomočjo Boga in malo sredstev, ki sem jih imel. Od tega dne sem imel vsak dan polno bolnikov na oskrbi; kajti pod vplivom podnebjja in radi nesnažnosti povzročijo najmanjše rane lahko otekline in misijonar mora zastaviti vse svoje moči, da olajša večji del bede.

Učitelj in zdravnik, je li to naša edina vloga? Ne, opravljati moramo vsako rokodelstvo: biti moramo tesar, mizar, zidar, vrtnar in ob priložnosti tudi kuhar. Ko sem prišel, sem moral postaviti nele stanovanje, ampak tudi kapelico in dve šolski sobi. Antaimori stavijo le male „slamnate kočice“, kjer ni mogoče niti pokoncu stati; jaz sem jih moral učiti rabiti žago, oblič, dleto in postaviti tramovje. Veselil sem se, da sem prišel z njihovo pomočjo do zdravega in precej udobnega stanovanja, čeravno je bilo postavljeno vse iz domačega lesa in pokrito z listjem. — In tedaj je razbrzdal ljubi Bog leta 1903., pač, da bi skušal moj pogum, grozen vihar. V nekaj urah je bilo vse podrt: cerkev, šola, hiše! „Ne dajmo se ustrašiti,“ pisal mi je naš dobri škof, msgr. Crouzet, „začnite znova.“ To sem tudi storil. Mesec dni po tej nesreči sem dal spraviti iz gozda 300 najlepših in najtrdnjših dreves; spravljali so jih naprej deloma na hrbtu, deloma v čolnih, edino sredstvo za prevoz, ki ga imamo, ker v naši deželi ni niti konj niti mul. In 6 mesecev nato so bila gotovo vsa poslopja.

Ta gmotna opravila me pa niso nikdar tako zaposlila, da bi pri tem poglavitno zanemaril, in vsak dan sem v razredu poučeval katekizem. Vsak praznik v letu sem imel srečo darovati nov snopič v krstu prerojenih in s prvim obhajilom posvečenih duš. Vasi v okolici so želele šol in kapelice, da bi molile k Bogu. Radi pomanjkanja sredstev nisem mogel ustreči prošnjam vseh. A ustanovil sem v Ivato, pet kilometrov od Vohipéna, krščansko občino, ki izkazuje zelo dobre uspehe. Sedaj imamo 140 dobrih kristjanov, in ako ne more iti misijonar v nedeljo tja, da bi imel sv. mašo, pridejo v Vohipéno k maši. Tekom malo mesecev je pobrala smrt dva mlada misijonarja, gospoda Mortyja in Coindarda,

ki sta se posebno pečala s tem misijonom. Vendar naši ljubi otroci iz Ivato ne pozabijo onih, katerim se imajo zahvaliti za spoznanje prave vere, in ostanejo še nadalje zvesti kristjani.

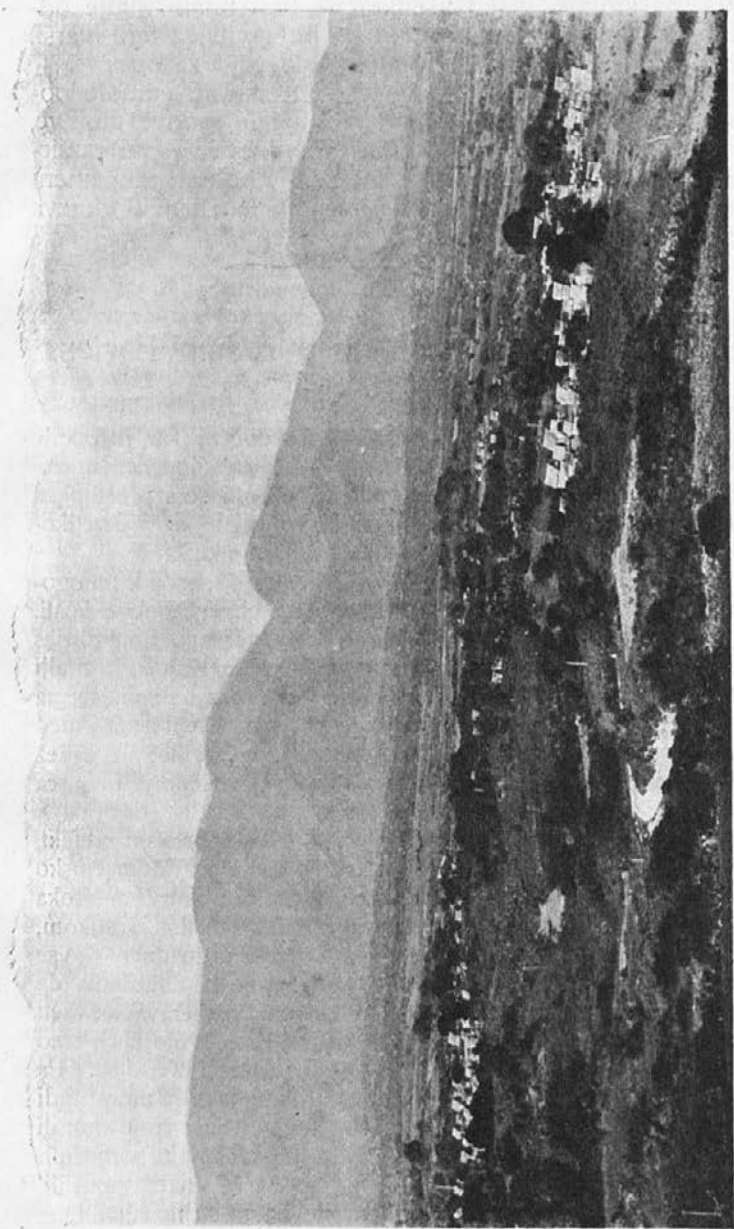
Misijon v Vohibolo obstoja šele 2 leti. Neka dobra krščanska družina ima nalogo, da poučuje otroke in nekaj odraslih, ki imajo dobro voljo, v katekizmu. Prebivalci te vasi so hoteli za prvo silo postaviti na svoje stroške veliko koč, dokler ne bi bilo meni mogoče, postaviti jim kapelico. Kako tolažilna je ta dobra volja! Kako rad bi vendar imel „odmevajoči glas“ apostolov, da bi raztolmačil velikodušnim in za apostolstvo navdušenim srcem denarno stisko, ki veže roke in noge ubogega misijonarja, kakor sem jaz!

Monjatsy, Savana, Sarineso, Taniady so zelo važna središča. V teh vaseh imamo nekaj dobrih kristjanov, ki nam pomagajo in gladijo pot. Postaviti bi morali v teh obljudenih vaseh malo kapelico, kjer bi zbirali vse dobrovoljne duše, ki samo hrepene darovati se ljubemu Bogu.

Ko sem preteklega rožnika na izrecno povelje zdravnikov moral zapustiti svoj ljubi misijon v Vohipéno, da bi se šel zdraviti na Francosko, so prišli vsi moji kristjani voščit mi srečno pot, okrevanje in hitro povrnitev. Prinesel mi je vsak, kot je v deželi navada, poln lonček riža in eno jajce za potni živež. Jokali so se! „Pridite popolnoma zdravi k nam nazaj,“ rekali so mi, „in pripeljite zraven mnogo misijonarjev in mnogo denarja za ustanavljanje novih misijonov v naši deželi.“ Spričo vdanosti teh dobrih ljudi, ki hranijo pod razdejanostjo divjo zunanostjo izvrstna čustva, se nisem mogel vzdržati solz. Obljubil sem jim, da bodem o njih pripovedoval velikodušnim ljudem, ki se zanimajo za razširjevanje Kristusovega evangelija.

Tekom 10 let sem krstil le 500 teh ubogih duš. Malo je, a vendar tudi veliko. Malo, ako vidimo vsak dan z lastnimi očmi tisoče duš, ki ne poznajo še vere. In veliko z ozirom na težave in pomanjkanje sredstev v deželi sami kakor tudi pri misijonarjih. Očistiti moramo tla, kjer je poganjalo dozdej le trnje in bodičevje paganstva s tako vztrajnimi koreninami. In pod dobrodejnim vplivom milostnih žarkov vzklije popolnoma na tihem božje seme, in upati smemo, da bodo moji dragi Antaimori iz Vohipéna kakor tudi sosednih vasi nudili lepo žetev izvoljencev za nebesa.

Ni li v resnici krasen prizor, ki nam ga nudi vsako nedeljo naša kapelica, ako sili okrog 300 kristjanov noter, ki morajo večinoma priti štiri do pet kilometrov daleč, da se udeležijo sv. maše? Ni li za nas zelo tolažilno in izpod-

Skupine vasi južno od forta Dauphin (Madagaskar).

budno, ko vidimo, kako naenkrat se naši mladi ljudje odpovedo paganskim navadam, ki so jih gojili še njih starši, javno opravljajo molitve in v cerkvi sklepajo zakone?

Dobro vem, da ti uspehi niso pripisovati edinole požrtvovalnosti misijonarja. Misijonar žanje le sadove molitve, žrtev in velikodušnosti onih, ki so popolnoma vdani razširjevanju vere. Zato si dovoljujem vložiti s polnim zaupanjem prošnjo, da priporočite moj ljubi misijon čitateljem „Odmeva iz Afrike“.

Oznanjevanje evangelija med rodом Ebries.

(Obal Slonove kosti.)

V svesti si svoje nemoči, izvršiti vse dobro, kar pričakuje ljubi Bog od mene, v rodu Ebries, velikem in simpatičnem zamorskem ljudstvu, se čutim primoranega, obrniti se s prošnjo za podporo iz daljne Afrike na Vas, gospa grofica, in na vse velikodušne ljudi, ki sodelujejo pri delu za zveličanje duš.

Rod Ebries, o katerem hočem pripovedovati, spada k mnogostevilnim divjim ljudstvom, ki prebivajo na obali Slonove kosti. Vsak ima svoje lastne šege in navade, svoj lastni jezik. Rod Ebries prebiva kraj dolge lagune med Grand-Bassam in Kraffi v razdalji 150 km. Dva popolnoma na novo nastala misijona se nahajata na tej laguni in razprostirata blagodejni vonj krščanske resnice med otroci pragozda. Prva postaja z imenom Bingerville, je sedež apostolskega prefekta, druga, Abidjan, sedež p. vizitatorja in pisca teh vrstic.

Leta 1905. je stopil p. Moury, ki je sedaj apostolski prefekt, prvič na planoto abidjansko. Postavil je najpoprej domačinsko kočo. Čez nekoliko časa je nastala mala, 10 m dolga in 3 m široka hišica. Kmalu je naznanjala lesena kapelica s čisto malim zvonikom, odkoder je prodiral srebrnodoneči glas zvončka v gozdove — vse to je obdajala lepa palmova loka —, da stanuje tu duhovnik, da se namerava napad na satana in da se mu namerava odvzeti oblast. Misijon v Abidjanu je bil ustanovljen. Vso svojo skrb smo posvetili v to, da bi pridobili duš in jih dovedli Kristusu. Pa človek obrača, Bog obrne. Kakor vsi božji čini, tako je moral tudi mladi misijon abidjanski prestati ognjen krst. Semtertja so morali misijon zopet opustiti radi pomanjkanja pripomočkov in pomožnih moči, zdaj so ga zopet nadaljevali, da so ga še enkrat opustili. Tako je životaril bedno življenje, namesto da bi se razvijal. Dne 9. listopada prejšnjega leta sem prišel v spremstvu p. vizitatorja, da bi zopet nadaljeval pred petimi leti započeto delo.

Ko sem zasedel to mesto, sem bil, kot mlad misijonar, jako ganjen. Globoko v srce se mi je vtisnil pogled, ki sem ga občutil, ko sem prvič stopal po misijonski ograji. Šel sem šele ravnokar skozi mesto Abidjan in občudoval sem lahko po volji prostrane in krasne hiše trgovcev, ki se razprostirajo ob laguni; imel sem priložnost občudovati krasna železniška in uradna poslopja, da, celo mične hišice nekaterih črnih delavcev ali trgovcev — in zdaj na misijonu, namesto da bi občudoval, moram gledati z globoko žalostjo usmiljenja vredno stanje bivališča in lesene kapelice, ki so jo hudo vreme in termiti zelo pokvarili. Misijonarji so imeli ubožno in ozko stanovanje, ljubi Bog pa še revnejše in ožje. To se je moralo takoj izpremeniti! Ubogi misijon abidjanski bi se moral povzdigniti in izpreobračanje Ebrijcev takoj začeti — dva načrta, ki sta se mi naenkrat pojavila v duhu. Pred vsem je bilo treba popraviti bivališče in kapelico. Kmalu smo dobili od nekega dobrotnika s Francoskega potrebno vsoto za zidanje večjega bivališča. Že od svečana sem smo gradili in sušili opeko na solncu in meseca velikega srpana je p. prefekt blagoslovil novo stavbo. Božja previdnost nam je čudovito pomagala. Nismo še eno leto tukaj in že se je naš prvi načrt uresničil do polovice. Bo nam-li tudi v prihodnje pomagala? Brezdvomno, in upamo, da bo angel varih abidjanskega misijona poletel tja čez ocean in priporočil misijonarje v Ebrie nekaterim velikodušnim ljudem.

Zidanje cerkve je neobhodno potrebno. Ni nam mogoče še dalje časa pustiti ljubega Boga v tej siromašni hiši, ki njegovemu neskončnemu Veličanstvu nikakor ne pristaja, sicer je pa tudi mnogo premajhna, da bi obsegla vse abidjanske kristjane. Mesto Abidjan ni danes več to, kar je bilo l. 1905. Če je tedaj stopil misijonar iz svojega stanovanja, ugledal je nasproti pragozd in užival je lahko posebno krasoto tropičnega rastlinstva v polni meri. Na bogato cvetočih rastlinah plezavkah se je zibala pisana papiga; na vejah visokih dreves so se gugale mnogoštevilne opice; divji panter je iztezal na znožju drevesa v lenem pokoju svoje mogočne ude, v ozračju, mrgolečem mušic. Niso več tisti časi, ko je misijonar združil v visoki stolnici gozdnih velikanov svojo molitev z molitvijo krilatih pevcev in kjer je moral, osamljen sredi tako krasnega prizora, v svesti si svoje onemoglosti, le jecljati: „Vsemogočni Gospod nebes in zemlje! credo, verujem v tvojo vsemogočnost in veličanstvo!“

Kjer so l. 1905. rasli ponosni in izzivajoči velikani dreves, tu se dvigajo sedaj stavbe trgovcev, železniške stavbe in tujih zamorcev. Kjer se je slišalo zamolklo rjojenje divjih živali in petje mnogoličnih ptičev, oglašča se sedaj vreščeci glas piščali hukajoče lokomotive. Kar je ustvarila narava, se je moralo umakniti ustvarjajoči roki človeški. Abidjan je naraslo v precejšnje mesto in prej

ko v dveh letih se bode razvilo v cvetoče tržišče, ko bo enkrat železniška zveza med obalo in Sudanom. Koliko tisoč prebivalcev šteje sedaj, bi ne mogel zagotovo reči. Poleg več ko sto Evropejcev se je naselilo tukaj na tisoče črncev različne narodnosti in različnega plemena; Senegambijci, Gvinejci, Bambari, Baonli, Liberijanci, Krooboji, Santi, Kongolezi, Dahomejci. Nekateri so postavili svoje šotore na abidjanski planjavi v upanju na zaslužek kot mizarji ali mehaniki. Pagani, moslemini in katoliki živijo mešano v nečednem predmestju Cocodyja. Protestantov je manj in tudi nimajo molitvenice; vem, da se zbirajo včasih v neki privatni hiši k molitvi in prepevanju pobožnih pesmi med spremljanjem harmonike. Videti je, da so moslemini — ako jih sodimo po njih številu in predrznem obnašanju — gospodarji in mojstri v deželi. Preplavljajo takorekoč spodnjo obal Slonove kosti. Povsodi, kamor pridejo, zasejejo tudi svoj fanatizem in imajo tukaj prostrano mošejo, kakor v velikih mohamedanskih mestih v Senegambiji in Sudanu.

Kratko, malikovalci imajo svoje številne tempeljne, moslemini svoje mošeje, mi katoličani, mi pa nimamo našega velikega Boga, Gospoda vesoljnega sveta vredne in zadosti velike hiše božje, da bi imelo notri prostora 300 kristjanov, hiše božje, ki bi bila v sorazmerju z važnostjo in obsežnostjo mesta Abidjan! Pristrčno Vas prosim, gospa grofica, pomagajte nam v Afriki, tem oddaljenem zemeljskem delu, dovršiti božje delo! Naj najdejo prošnje misijonarjeve blag odmev v Vašem velikodušnem srcu in pri vseh za zveličanje paganskih ljudstev skrbelih dušah! Ko bode potem naš prvi načrt popolnoma uresničen, t. j., ko bode zraven naše hiše stala cerkev, potem nam bo tudi z božjo pomočjo mogoče ustanavljati nadaljnje postaje.

Prepotoval sem mnogo vasi domačinov; nekatere so se nahajale ob železniški progi, druge so bile porazgubljene v goščavi, zopet druge na obrežju lagune skrite za skupino kokosove palme. Povsod sem jim bil dobrodošel. To pleme, ki se je pred šestimi, sedmimi leti divjeplašno borilo za svojo svobodo, je dandanes miroljubno in prijazno. Po naravi verno, izpolnjuje s silno natančnostjo najneznatnejše zahteve surovega malikovalstva.

Če pomislimo, da je v teh gozdovih na stotine vasi, kjer vlada satan, kjer še ni slišalo nobeno uho glasu misijonarja, si ne moremo kaj, da ne bi vzkliknili: „Mitte, Domine, operarios in messem tuam.“ „Pošlji, Gospod, delavcev v svoj vinograd; žetev je velika, a ga ni, ki bi jo pospravil.“

V vaseh, ki obdajajo mesto Abidjan, posebno v Adjame se nahaja mnogo mladih ljudi, ki še niso pozabili, kaj jih je učil p. Moury začasa, ko je še smel misijonar imeti šolo. Z velikim veseljem poslušam, kako molijo „Oče naš“ in „Češčena si Marija“, kako prepevajo „Kyrie elejson“ in druge krščanske pesmi. Vselej,

kadarkoli obiščem Adjame, me spremlja 30 do 40 zamorskih dečkov, ki se mi obešajo za talar in na ves glas kričijo: »Pater je dober.« Matere pridejo s svojimi malimi in želijo zanje ljubkovanja; druge gredo zopet tako daleč, da hočejo mene božati. Mladi dečki si niso znali nič boljšega izmisliti, da bi me obdržali pri sebi in nase privezali, kakor da so mi postavili sredi vasi veliko koč. Na ta način so mislili, da jim ne bom ušel. Gotovo, da ne, nočem jim uiti! Moj najlepši sen bi bil, da bi smel stalno pri njih ostati, se njim popolnoma posvetiti, da bi vse pridobil za Gospoda Kristusa. Žalibog so ti pridni dečki pozabili napraviti vrata in okna in tudi niso mislili na pohištvo in tako sem moral z izposojenim denarjem kupiti potrebni les za zgradbo treh vrat, štirih oken in malega pohištva.

Iz tega lahko razvidite, da delujejo abidjanski misijonarji na polju, ki je zrelo za sprejem »veselega poročila«. Dobro seme se bo sicer počasi razvijalo, a tem gotovejše, glavno je: ne izgubiti poguma in pričakovati vse od božje previdnosti.

Kratka misijonska poročila.

Pella. Naša nekdanja misijonska kandidatinja, sedaj oblatinka sv. Frančiška Saleškega, Sr. Marija Alojzija Pasch, nam piše iz Pelle: »Ravnokar nam je prinesla pošta Vaš tako težko pričakovani mili dar. Pri-srčni Bog povrni! vsem dragim do-brotnikom. — Naši otroci v hiši — 42 po številu gredo večinoma skoro vsak dan k sv. obhajilu, celo mali z osmimi leti. Posebno sedaj, ko bodo delali devetdnevno, da dobimo dežja na priprošnje duš teh ubožcev. Imamo takšno sušo, da ovce in koze od slabosti cepajo. — Zadnjič sem potovala z milostljivim gospo-dom škofom skozi puščavo pet dni. Vpreženih smo imeli 16 volov, a so morale biti uboge živali enkrat 2 dni brez krme in enkrat ravnokar dolgo brez vode. Puščava je tako suha, da ni videti nobene travice in da se celo suši redko grmičevje. Ako ne pride kmalu dež, se je bati za vrtove, ki se nahajajo ob obali reke Orange. V Pelli stane vreča žita že 40 mark, a cena se še vedno dviga. Vobče

vlada strah pred lakoto. Pomagajte nam moliti, prosim, da nam pošlje ljubi Bog potrebnega dežja in odvrne to izkušnjo. — Sedaj postaja zopet prav vroče, vendar je toplomer šele na 100 v najgostejši senci, torej se še lahko zviša. — V šoli je težava; ako je tako vroče, niso otroci raz-položeni za učenje. A ubožci! koliko jih pride zjutraj teš in ostanejo tako do poldne. Pri čitanju se mora jako paziti, ker teče znoj na knjigo. Pisati s črnilom gre še slabše. Srce v resnici boli večkrat človeka, ako vidi tako otroke, in potem mora dovoliti, da se prinese v šolo vedro vode, da si ugase žejo. Sedaj še že gre, kajti otroci niso preporedni, ker bi vsak rad s svojo žrtvico izprositi dežja. Kmalu pride kateri in pravi: »Oj, sestra, če pride sedaj dež, je prišel po mojem žrtvovanju, kajti jaz sem bil ves čas v šoli v resnici čisto tiho,« zopet drugi tudi trdi, da je donesel ono veliko žrtev, in tako hoče vsak izprositi dežja.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Klaverjeva družba za afriške misijone je letos slovesno obhajala praznik Matere božje dobrega sveta v uršulinski cerkvi dne 27. malega travna.

Vesel pojav, da smo morali poiskati večjega svetišča v Ljubljani, saj nam to priča, da med Slovenci, hvala Bogu, raste zanimanje za Klaverjevo družbo.

Preč. P. Valerijan je zanimanje misijonskih prijateljev v govoru na novo poživil in tudi novih dobrotnikov smo dobili. Obdelal je govornik vprašanje „Zakaj sodelujemo pri Klaverjevi družbi?“ v dveh naslednjih točkah: 1. ker se zavedamo, da odgovarja to delo željam presv. Srca Jezusovega, 2. ker s tem delom množimo naše plačilo v nebesih.

Po navdušenem govoru so bile litanije, pri katerih so oskrbele č. s. uršulinke prekrasno petje. Tudi na tem mestu jim bodi izrečena zahvala.

Govornik je ob koncu omenil vesel pojav, da se je pričel tiskati „Zamorski otrok“.

Priporočal je, da se ga po možnosti širi v otroških krogih, kajti otroci bodo še najuspešneje umeli moliti za prospeh misijonske misli, ko odrastejo, bodo tudi dejansko podpirali z miloščino.

Umesten je bil tudi končen opomin, naj bi se miloščina za dosego jubilejnega odpustka obrnila zlasti v prid afriškim misijonom.

„Katoličan biti, je moj dobiček!“

Če lahko katoličan ob vsakem času v resnici ponavlja gojenje besede za pesnikom, s koliko večjo pravico potem šele ob času cerkvenega jubileja, ko mu je zakladnica zasluženja Jezusa Kristusa in vseh svetnikov široko odprta in lahko stopi dol v tarov, da obogati svoje uboštvo! Se li ne smemo katoličani srečne imenovati, in ali nam ni nebo določilo zavidanja vredno usodo z milostjo svete katoliške vere? O gotovo, kajti tudi nas bi bilo lahko zadelo, da bi bili rojeni sredi nevere, krivovere ali paganstva. In kaj potem? Da, kaj bi bilo potem? ... Vzemimo v roke misijonske časopise, ti ti bodo na to vprašanje odgovorili.

In sedaj, dragi čitatelj, daj si reči resno besedo. Bog zahteva hvaležnost za milost, ki ti jo je izkazal, in hvaležnost posebno za milosti, ki ti jih izkaže v tem jubilejnem letu.

Sredstvo pa, da lahko dokažeš hvaležnost do Boga in jo praktično udeležuješ, ti hoče podati Družba sv. Petra Klaverja. Bodi uverjen, da bo Bogu neizmerno ugajalo. V mislih imam darove za uboge zamorske misijone.

Najmanjši dar, bodisi molitev ali denar, pomaga seboj, da se križ vedno dalje in dalje zmagonosno razširja, in to je vzvišeni namen, ki naj bi nam bil v tem letu pri vseh naših dobrih delih pred očmi: zmagoslavno **povišanje križa**, nadaljnje razširjanje kraljestva božjega na zemlji.

Naša mati Cerkev ni nikoli nehala nadaljevati svojega zmagovalnega poleta po vsem svetu, kajti ona ve, da ji je dal njen božji Ženin vsa ljudstva za doto. Misli na slavno zmago krščanstva nad paganstvom pred 1600 leti; kliče svojim apostolom: „Pojdite v vse dežele!“ — tudi vam je določena zmaga. — O, kako velika je njihova želja, uslužiti križu svojega Ženina nova ljudstva!

Sedaj pa vprašanje: „Nismo li dolžni imeti mi ista čuvstva kakor naša mati? Ne bomo se li tudi mi vneto prizadevali, da privedemo v njeno materinsko naročje novih otrok? O kako nehvaležni bi se morali imenovati, ako ne bi imeli takih želja! Poprimimo se torej dela, dokažimo našo hvaležnost s tem, da ne odložimo prej tega lista, dokler nismo:

1. izrekli ljubemu Bogu prav prisrčen „Deo gratias!“ za zmago krščanstva nad paganstvom in za naši lastni osebi podeljeno veliko milost svete katoliške vere;
2. prosili ljubega Boga, naj bi vsa afrikanška ljudstva prav kmalu dovedel do spoznanja edino prave vere, do molitve križanega Boga-človeka, in
3. se za trdno odločili darovati dar, da se oznanjevalcem vere dajo tudi sredstva, na katera so tako nujno navezani.

Pošljite Družbi sv. Petra Klaverja¹ **jubilejni dar za Afriko** v enega naslednjih namenov; tudi najmanjši znesek se hvaležno sprejme:

I. Za **stavbo cerkva in kapelic.**

II. Za **notranjo opremo istih**, kakor oltarske podobe, harmonije itd.

III. Za **bogoslužno orodje, paramente, cerkveno perilo, devocijnalije.**

Stane na primer:

kelih	K 60.—
ciborij	„ 60.—
monštranca	„ 200.—
posoda za kadilo z ladjico	„ 30.—
viseča večna luč	„ 50.—
mašna knjiga	„ 25.—
en par svečnikov	„ 50.—
oltarni križ	„ 20.—

¹ Družba sv. Petra Klaverja za afrikanške misijone v **Ljubljani**, Pred škofijo 8.

mašni zvonček	K	3.—
pluviala (plašč za blagoslov)	"	70.—
mašno oblačilo	"	50.—
alba	"	30.—
roket	"	20.—
rožni venec	"	—40
prenosni oltar	"	236.—
stolpni zvon	"	300.—

(V kelih, ciborij in monštranco se bo vtisnilo ime darovalca z letnico 1913.)

IV. Za letno **oskrbo enega zamorskega seminarista K 200.—.**

V. Za letno **oskrbo enega zamorskega katehista K 200.—.**
Neprecenljivo je delo, ki ga opravljajo ti črni služabniki križa za misijonarje; so takorekoč pionirji, ki pripravljajo tla oznanjevalcem vere, da lahko vpostavijo zmagovalno zastavo svetega križa.

VI. Za ustanovo enega **brezplačnega mesta za zamorskega seminarista** za vse čase **K 5000.—** (se lahko tudi v manjših obrokih vplača).

Na ta način ne bo to leto le za nas jubilejno leto, temveč bo tudi za mnoge uboge paganske duše, ki še na milijone trpijo v suženjskih okovih satanovih, vir vsega blagoslova.

Prosimo torej za jubilejni dar za Afriko!

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca kimavca.

Dne 9. kimavca, na praznik sv. Petra Klaverja, variha naše družbe.

Dne 21. kimavca, na praznik sv. apostola Matevža.

Dne 24. kimavca, na praznik Marije milostne za odrešenje jetnikov.

Nepopolni odpustek:

300 dni vsakokrat, kadar se ud udeleži s skesanim srcem tridnevnic pred praznikom sv. Petra Klaverja (9. kimavca).

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došli darov v mesecu rožniku 3533 K 88 v

Darovi

od dne 1. do 31. rožnika 1913.

Za afriške misijone: Po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega od neimenovane osebe 20 K, po preč. P. Valerijanu 4 K 20 v, preč. g. Verranič A. 2 K 20 v, Dokler M. 1 K, Terjašek A. 1 K, Zorman N. 4 K 11 v, N. N. 2 K, Petrič K. 40 v, Svetličič F. 50 v, po nabiralniku 76 v, Zlatar V. 20 v, N. N. 3 K, Rode L. 10 K 50 v, nabral Čolnarič J. 2 K 40 v, Fric N. 20 K, N. N. 40 v, Hostnik J. 50 K, N. N. 20 v, preč. g. župnik Dervnovšek J. 3 K 50 v, Dolinšek H. 4 K, po uredništvu „Bogoljuba“ 987 K, Simčič T. 1 K, Štrovs J. 50 v, N. N. 6 K, Meula I. 1 K, Suhadolnik I. 3 K, Lukmann M. 50 v, Krašovec M. 7 K, Balih K. (za cerkev) 1 K, N. N. (za cerkev sv. Jožefa) 10 K, F. N. nabrala (za zvonec) 4 K, po uredništvu „Bogoljuba“ (za zvonec v Basuto-deželi) 40 K, (za kip presv. Srca Jezusovega in Marije) 80 K.

Za sv. maše: N. N. 2 K, Pečolar J. 2 K, Žajdala A. 4 K, Matičič M. 2 K, Dolinšek H. 10 K.

Za stradalce: Kostanjevec M. 5 K, Žerovec I. 2 K, N. N. 20 v, Onič F. 4 K, Ažman N. 2 K, Fric N. 10 K, preč. g. Premrl St. 5 K.

Za gobovce: Po uredništvu „Bogoljuba“ 85 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Po uredništvu „Bogoljuba“ sprejeli za odkup zamorskih dečkov 424 K, za odkup zamorskih deklic 479 K, za odkup sužnjev 404 K, Vodušek M. za odkup zamorskih dečkov na ime Božidar, Vital, Rafael in Valens 196 K 60 v, N. N. prispevek k botrinskemu daru za deklice na ime Terezija 20 K, Ana B. botrinski dar za deklice na ime Ana 26 K; Johan M. botrinski dar za dečka na ime Johan 30 K, Fric N. za odkup sužnjev 10 K, po Kronek od Marincič A. botrinski dar za dečka na ime Jožef 24 K.

Za kruh sv. Antona: Dokl R. 5 K 40 v, Senekar 3 K, preč. g. Palir 1 K, Koren S. 2 K, Štrovs I. 3 K, Pikec M. nabrala v tob. tov. 18 K 70 v, Baša M. in M. 3 K, Terjašek 2 K, Prislani 1 K, Puncer 1 K, Marovt 1 K, po nabiralniku 1 K 80 v, Iglič 2 K 30 v, Lovšin M. 10 K, Bahar A. 2 K, Volave M. 2 K, Simčič J. in J. 1 K, Ažman N. 3 K, Banton K. 2 K, Strahovnik F. in N. 2 K, Jenko A. 1 K, N. N. 2 K, Dolšek M. 1 K, nabrano po F. Kupčiču od celjskih dobrotnikov 27 K, Zarnik T. 3 K 40 v, Zalmanek A. 1 K, Fric N. 10 K, N. N. 60 v, N. N. v zahvalo za dobro službo 2 K, N. N. 60 v, Zemlič N. 3 K 30 v, Žajdala A. 1 K, Božič K. 1 K, Ločičnik F. 2 K, Modic L. 2 K, Dolinšek V. 5 K, preč. g. župnik Dervnovšek 3 K 50 v, Pušnik M. 2 K, preč. g. kanonik Lukežič J. 5 K, N. N. 2 K, Krašovec M. 8 K 20 v.

Za sestre dragocene krvi v Marianhilu: Po uredništvu „Bogoljuba“ 15 K.

Za Roženvenske sestre: Po uredništvu „Bogoljuba“ 10 K.

Za Klaverjev vinar: Krašovec M. 60 v, Narobe M. nabrala 4 K, Petriček 45 v, Widmar M. 21 K, nabrano v tobačni tovarni po Končan F. 13 K 46 v, po Račič J. 5 K 60 v.

Za otroško zvezo: Seljak A. nabral 80 v.

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov: 12 K; nabrano po: Narobe M. 17 K, Grilec 16 K, Terjašek 3 K, Kržan 4 K, Žajdala A. 5 K, Knoblehar 103 K, N. N. 2 K, Jankovič K. 6 K, Fric N. 20 K, Turk J. 12 K, Petrič K. 9 K, Petričič J. 2 K, Anderlič J. 11 K.

Za misijonsko zvezo: Nabrala Dernikovič M. 18 K 50 v, od posameznih udov 2 K 50 v.

Podporniški prispevki: Mele A. 2 K, grofica Chorinsky 10 K, Starec M. 4 K, Vidović F. 10 K 90 v, Škruba M. 2 K, Terjašek N. 2 K, Uršula B. 20 K.

Skupna vsota 3533 K 88 vinarjev.

Poslano v predmetih: I. T. 1 žepno uro iz niklja, od več oseb: rabljene znamke.

VINO

v korist afriških misijonov.

Vrsta vina	$\frac{1}{2}$ steklenice	$\frac{1}{2}$ steklenice	1 zabojček na po- kušnjo s 4 polstekl. s poslu. in zaboj.
	K	K	K
Algerijski muškatovec	2'50	1'35	7'—
Algerijski bianco-sec	2'—	1'15	1'80
Malvoisie mi sec (za sv. maše)	1'95	1'10	5'90
Malvoisie mi-doux (za sv. maše)	2'—	1'15	6'10
Malvoisie bianco doux	2'35	1'30	6'40
Malvoisie doux rouge	2'35	1'30	6'40
Samoški konjak	6'—	3'—	14'—

Vsa ta vina se dobivajo pri vinskem oddelku

Družbe sv. Petra Klaverja v Solnogradu, Dreifaltigkeitsgasse Nr. 12.

Oddajalnice so: Dunaj, I. Bäckerstraße 18. — Krakovo, ul. sw. Anny 4. —
Praga, IV. 33.

Obširni popisi za Avstro-Ogrsko in Nemčijo se dobijo zastonj.

Pregled knjig iz peresa generalne vodi-
teljice Družbe sv. Petra
Klaverja grofice M. T. Ledóchowske.

Pomoč za Afriko.

Apostolstvo Marijinih kongregacij
z ozirom na poganke misijone.

Škapulir sužnja.

Povest o srebrnjaku, ki bi bil rad šel v Afriko.

Cena vsaki brošuri 10 vinarjev. Naroča se
pod naslovom: **Filialka Družbe sv. Petra
Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo šte. 8,**
II. nadstropje; **Trst, via Sanità 14.**